

Registres ones i taques, o simplement rots làmics. Expressions modulades del meu tercer ronyó. Després de 40 anys d'intentar aprendre a pintar no ho he aconseguit. Durant anys va representar una frustració, però ara, vist a certa distància, ho accept veient que no podia haver estat d'altra manera. ¿ Com aprendre , si cada dia des que vaig començar volia tornar a pintar sense fer res que s'assemblàs al del dia anterior? En cada un dels meus primers paisatges havia de superar tres grans obstacles. El primer, aprendre la tècnica de mesclar els colors per aconseguir captar la llum, les formes i colors de l'entorn, la composició i aquell núvol que fugia mentre mesclava els grisos... En segon lloc, no volia assemblar-me a cap dels pintors que havien pintat per aquells indrets – que a **Pollença** foren molts- alguns dels quals admirava. El tercer obstac, era el més frapant. Consistia en arribar a casa a col·locar l'obra en un lloc visible; l'observava sense pietat cada vegada que passava, un dia rera l'altre fins que anava detectant els seus defectes. Aleshores, o el destruïa o el deixava a un racó sense signar i em preparava per tornar-hi, a un altre indret, amb un estil diferent sense tenir en compte el que havia pogut aprendre amb les anteriors obres. Aquesta era el meu "mètode" de pintar; reconec que no serveix per aprendre, però si per provocar una crisi i frustració permanent.

Ara, des de la distància, al contemplar el rosari de discontinuïtats que ha esdevingut el meu itinerari artístic, comprenc que amb una mirada superficial pugui semblar – utilitzant expressions dels galeristes- mancada d'una "coherència", d'una "trajectòria". Però amb una mirada més detinguda, es poden descobrir connexions entre les discontinuïtats i, en augmentar la distància, veure un ecosistema on la característica comuna i definitiva és la diversitat. Si observam l'espai físic d'un ecosistema, veurem animals, plantes, pedres, núvols... tots diferents, però connectats amb subtils línies d'energia que teixeixen una xarxa que relaciona cada un d'ell amb tota la resta. Jordi Pigem- biògraf i analista de l'obra de **Raimon Panikkar**, en intentar esbrinar quin és el nucli definitori de l'extensa i variadíssima, i aparentment inconnexa obra de l'ecofilòsof, esmenta l'expressió panikeriana " *tota realitat és relació*", i aconsegueix definir aquest gran ecosistema de l'obra de Panikkar com una ecologia de la filosofia basada en la interdependència, el pluralisme i la interculturalitat. Pintura, escultura, object trouvé, fotografia, video, instal·lacions... un caramull d'aparents desconexions, de discontinuïtats . Si feim una sondeig en una muntanya, anirem extraient testimonis de cada un dels estrats que travessam fins arribar a les seves arrels. Si posam un devora l'altre els cilindres de pedra de cada una de les capes foradades, per a un profà semblaran fragments de roques inconnexes, però per a un geòleg s'assemblarà més al que és la muntanya i a la seva història que a la relaxada i complaent visió de la seva pell.

Els essers vius estan enrevoltats de pell, i aquesta està recoberta de cèl·lules mortes. No podem pretendre conèixer un individu només mirant els cadàvers de les seves cèl·lules. En canvi, moltes roques estan entapissades per essers vius -com els líquens- que protegeixen el seu interior que és matèria morta. Només podem veure la vida que hi ha dedins els essers vius a través d'una ferida- com deia **Virgili**: es respira per la ferida-, d'una radiografia o endoscòpia, o el que és quasi el mateix, mirant una obra d'art.

Biòpsies, radiografies, endoscòpies... o una simple obra d'art, serveixen per saber el que s'amaga davall la pell. Aquesta seria una aproximació al que són els ROTs làmics: meditacions en moviment, biòpsies, radiografies d'un instant, excrecions modulades sobre paper del meu tercer ronyó.

Si després de 40 anys de practicar la pintura, hagués d'anar a examinar-me a **París**, presentaria els ROTs làmics. Tant se me'n fot de la nota que em posassin els catedràtics, aquesta és la meua manera de pintar i que sorgeix de les capes més internes, amb la que més m'identific, que mai havia exposat i que esper poder seguir practicant al llarg de molts d'anys.